

Lucas og bøllen

Eric B. Murdock

Kirkens Tidsskrifter

Baseret på en virkelig hændelse

»Lad os ofte tale sødt til hinanden derhjemme, eller hvor vi nu er« (Hymns, nr. 232).

»Åh, nej! Her kommer Pedro!«

»Alle på skolen vidste, at Pedro var en bølle.

Han var stor, og han var led! Han gav de andre børn øgenavne, tog deres madpakker og jagtede dem rundt i skolegården. Ingen ville være sammen med ham.

Pedro gik forbi Lucas og hans ven, Arthur. Han kaldte dem »tabere« og skubbede Arthur.

Lucas var træt af, at Pedro var så led. Uden at tænke sig om råbte han: »Hold op, Pedro!«

Lucas fattede det ikke. Han havde lige sagt fra over for skolens værste bølle.

Pedro stormede hen til Lucas og greb ham i blusen. »Hvad sagde du?« Lucas' hjerte slog så hårdt, at det var lige ved at hoppe ud af brystet på ham! »Du får en advarsel,« sagde Pedro. »Men du skal se dig for!« Han puffede til Lucas og gik væk.

Efter det gjorde Lucas sit bedste for at undgå Pedro, men Pedro fandt ham altid. Han holdt Lucas fra gyngerne, skubbede til ham under høvdingebold, spændte ben for ham i cafeteriaet og sagde altid noget grimt.

En dag spillede Lucas og Arthur med Arthurs fodbold. Pedro sprang frem fra et træ og snupede den.

»Vær sød at aflevere den,« sagde Arthur.

»Hvem skal få mig til det?« Pedro skubbede Lucas ind i et træ og grinede.

Lucas kunne mærke, at hans mave slog knuder. Han var så vred! »Ved du hvad, Pedro?« sagde Lucas. »Du er den ledeste

Lucas havde det forrygende med det, han havde sagt ... indtil han så Pedros ansigtsudtryk.

unge, jeg kender! Der er ingen, der kan lide dig. Alle ønsker bare, at du forsvandt for evigt!«

Pedro holdt op med at grine. Lucas havde det forrygende med det, han havde sagt ... indtil han så Pedros ansigtsudtryk. Skulle han til at græde? Pedro så hurtigt ned og gik væk.

Lucas fik det straks dårligt. Resten af dagen kunne

Lucas bare ikke komme af med den grimme følelse, uanset hvor meget han prøvede. Om natten vendte og drejede han sig i sin seng hele tiden. Han kunne ikke lade være med at tænke på, hvor ked af det Pedro var blevet.

»Hvordan kunne Pedro blive ked af det?« tænkte Lucas. »Han er ligeglad med, at han er ond mod de andre børn. Jeg var jo nødt til at sige noget, ikke?« Jo mere Lucas tænkte over det, jo mere indså han, at det var *rigtigt* at han havde forsvaret sig selv og sin ven. Men det var *forkert* at sige de onde ting.

Lucas knælede ned ved sin seng og bad vor himmelske Fader om at tilgive ham. Han fortalte vor

himmelske Fader, at han aldrig ønskede at såre nogens følelser igen. Han ønskede at være venlig. Da Lucas sagde »amen, vidste han, hvad han skulle gøre.

Efter frokost den næste dag fandt Lucas Pedro, han stod for sig selv op ad en mur. Lucas var nervøs. Hvad ville Pedro gøre? Lucas tog en dyb indånding og gik der over.

»Hm, jeg er ked af i går.«

Pedro så overrasket ud. »Er du ked af det?«

»Ja. Jeg sagde nogle grimme ting til dig, det skulle jeg ikke have gjort. Jeg er ked af det.«

Pedro stirrede ned på sine sko. »Det er okay.«

Det ringede ind. Lucas begyndte at gå tilbage til klassen. Han havde det meget bedre. Men der var en ting til, han gerne ville sige. Han vendte sig om. »Vi kan spille fodbold i frikvarteret i morgen, hvis du har lyst.«

Der dukkede et lille smil frem i Pedros ansigt. »Det lyder godt.«

Efter det blev tingene bedre med Pedro. Han var stadig en bølle nogle gange, men han var ikke så led. Han legede endda med Lucas i frikvarteret nogle få gange. Det var faktisk sjovt! Da skoleåret sluttede, fortalte Pedro Lucas, at han skulle flytte. Så sagde han noget, der overraskede Lucas.

»Tak for, at du var en ven,« sagde Pedro. »Selv når jeg ikke var flink.«

Den rare følelse i Lucas' hjerte lod ham vide, at det altid er det rette valg at være venlig. ■

TAL ALTID SØDE ORD

»Brug sproget til at opbygge og opløfte jeres omgivelser.«

Se præsident Thomas S. Monson, »Herrens fyrtårn«, *Sjernen*, jan. 1991, s. 91.